

Sygn. akt **XXVII Ca 48/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Kiper (spr.)
Sędziowie:	SO Grzegorz Tyliński SR del. Katarzyna Małyś
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Ślebzak

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. i C. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego i powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt II C 3460/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce dotychczasowej nadaje mu treść: „1. oddała powództwo w całości; 2. zasądza od M. K. i C. K. na rzecz (...) S.A. kwoty po 617 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu”;

II. oddała apelację powodów;

III. zasądza od M. K. i C. K. na rzecz (...) S.A. kwoty po 804 (osiemset cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

SSR Katarzyna Małyś SSO Ewa Kiper SSO Grzegorz Tyliński

Sygn. akt **XXVII Ca 48/17**

UZASADNIENIE

Pozwami z dnia 18 sierpnia 2015 r. M. K. oraz małoletni C. K. – w którego imieniu czynności podjęli jego rodzice M. K. i A. – wnieśli o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty po 1 672 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Nakazem zapłaty z dnia 30 września 2015 r. wystawionym w postępowaniu upominawczym na rzecz M. K. (II Nc 5329/15), natomiast nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 października 2015 r. wystawionym na rzecz C. K. (II Nc 5342/15) wydanymi w postępowaniu upominawczym referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie orzekł zgodnie z żądaniami pozwów.

W sprzeciwach od powyższych orzeczeń z dnia 22 października 2015 r. w sprawie II Nc 5329/15 oraz 16 listopada 2015 r. w sprawie II Nc 5342/15 pozwany wniósł o oddalenie powództw w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, podnosząc jednocześnie zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2015 r. ww. sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt II C 3460/15.

Wyrokiem z dnia 20 maja 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie:

I. zasądził od pozwanego na rzecz M. K. kwotę 1 671,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 2 października 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddalił powództwo M. K. w pozostałym zakresie;

III. zasądził od pozwanego na rzecz M. K. kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądził od pozwanego na rzecz C. K. kwotę 1 671,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 2 października 2014 r. do dnia zapłaty;

V. oddalił powództwo Chrystiana K. w pozostałym zakresie;

VI. zasądził od pozwanego na rzecz C. K. kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego orzeczenia obie strony wniosły apelację.

Powodowie zaskarżyli ww. wyrok zakresie oddalającym powództwa oraz zarzucając naruszenie art. 476 k.c. poprzez błędną interpretację terminu wymagalności roszczenia określonego art. 5 ust. 1 w zw. z art. 7 ust. 1 (2) rozporządzenia (WE) 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku, a co za tym idzie błędny wybór kursu waluty euro do przeliczenia zobowiązania pozwanego. Wskazując na powyższe, powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na ich rzecz łącznych kwot po 1 672 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Pozwany zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w zakresie uwzględniającym powództwa, zarzucając naruszenie:

I. art. 442¹ k.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że roszczenie o zryczałtowane odszkodowanie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 przedawniają się z upływem lat 3, tj. na zasadach dla roszczeń o naprawienie szkody czynem niedozwolonym;

II. art. 778 k.c. w zw. z art. 775 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia, zgłoszonego przez Pozwaną, skutek przyjęcia, że na podstawie odesłania z art. 775 k.c. w związku z faktem uregulowania umowy przewozu lotniczego w przepisach ustawy - Prawo lotnicze, nie stosuje się przepisu art. 778 k.c.;

III. art. 358 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że Powodowie mogą domagać się wykonania zobowiązania wyrażonego pierwotnie w walucie obcej poprzez zapłatę w walucie polskiej, podczas gdy przepis art. 7 ust. 1 lit. b) Rozporządzenie (WE) nr 261/2001, będącego aktem powszechnie obowiązującym o randze ustawowej stanowi,

że pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1 500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania za obydwie instancje wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie w całości.

Przede wszystkim należy wskazać, iż w dniu 17 marca 2017 r. Sąd Najwyższy rozstrzygając pytanie prawne zadane przez Sąd Okręgowy w Warszawie podjął uchwałę, stwierdzając, że „roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 KC” (vide: uchwała SN z dn. 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16).

W świetle powyższego, podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie przez powódkę uznać należało za zasadny. Tym samym, na uwzględnienie zasługiwały również zarzuty apelacyjne sprowadzające się do naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego dotyczącego przedawnienia się roszczeń z tytułu opóźnionego lotu.

Powodowie dochodzili odszkodowania za opóźnienie lotu, który miał miejsce w dniu 14 sierpnia 2014 r. Natomiast, z powództwem o jego zasądzenie wystąpili w dniu 18 sierpnia 2015 r., a zatem 4 dni po upływie terminu przedawnienia. Dlatego, mając na uwadze, że zgodnie z ww. stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenie nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

W konsekwencji powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia, poprzez oddalenie powództwa w całości.

Z kolei, apelacje powodów podlegały oddaleniu, już z samego faktu stwierdzenia przedawnienia roszczenia głównego.

Trzeba bowiem zauważyć roszczenie o zasądzenie odsetek, jest roszczeniem akcesoryjnym do roszczenia głównego, a jako takie, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, przedawniają się wraz z przedawnieniem roszczenia głównego (vide m.in. wyrok SN z dn. 10 maja 2013 r., sygn. akt I CNP 35/12).

Ponadto, nawet gdyby nie doszło do przedawnienia roszczenia głównego, to apelacje powodów nie zasługiwałyby na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż stosownie do dyspozycji art. 455 k.c. w przypadku, gdy termin spełnienia roszczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Zatem, skoro powodowie wezwali pozwanego do zapłaty odszkodowania w dniu 1 września 2014 r. wyznaczając mu 30-dniowy termin do spełnienia świadczenia, uznać należało, że pozwany pozostawał w zwłoce od dnia 2 października 2014 r.

Z tych względów, Sąd Okręgowy oddalił apelacje powodów na podstawie art. 385 k.p.c.

W przedmiocie kosztów postępowania, zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy określoną w art. 98

§ 1 i 3 k.p.c.

Koszty te w pierwszej instancji obejmowały opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa procesowego (17 zł) oraz wynagrodzenie ustanowionego w sprawie zawodowego pełnomocnika w wysokości wynikającej z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (600 zł).

Z kolei, koszty postępowania w instancji odwoławczej obejmować powinny należne opłaty od apelacji (po 30 zł), opłaty od udzielonych pełnomocnictw nowemu pełnomocnikowi (po 17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości wynikającej z § 2 pkt 3 w zw.

z § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ($1\ 200\ \text{zł} \times 70\% = 600\ \text{zł}$).

SSO Ewa Kiper